

Hội Thi Kể Chuyện Bác Hồ

Lộc Dương

Hôm nay thằng con trai hần đi học về, khoe được nhà trường cấp giấy khen vì đoạt giải nhất trong hội thi kể chuyện về bác. Hần ngạc nhiên lắm, con hần bé bằng tí, mới học lớp 4, biết gì về bác mà kể. Nhưng thằng bé nói: Con chỉ toàn bịa thôi, vậy mà ai cũng vỗ tay, nhất là cô giáo chủ nhiệm. Còn cô hiệu trưởng thì cho các bạn Cờ Đỏ đi kiểm soát xem bạn nào không vỗ tay thì tát vào mặt hay ghi tên vào sổ.

Hần hỏi:

- Con kể thế nào mà đoạt giải nhất.

Nó bảo:

- Các bạn khác thì kể toàn mấy chuyện đã học trong sách, ai cũng biết rồi. Còn con tự bịa ra chuyện không có, cho nên ai cũng thích. Con kể thế này:
  - Bác hồ rất siêng năng tập thể thao. Hồi ở hang Pác Bó, ngày nào bác cũng chui ra khỏi hang để tập. Chỉ trừ ngày mưa là bác không tập thôi, vì bác sợ sét đánh. Nhờ bác tập thể thao đều đặn, nên ngực bác có 6 múi. Sau này vì bận việc nước, bác bỏ không tập nữa, nên giờ ngực bác chả còn múi nào...
  - Bác hồ rất yêu cá cảnh. Tại nhà sàn của bác có xây một cái ao nuôi cá. Hàng ngày dù bận trăm công ngàn việc nhưng bác vẫn tự tay cho cá ăn. Trước khi cho ăn, bác chắt lưòi kêu chóc chóc chóc, đàn cá bu lại, bác mới nhẹ nhàng rải thức ăn xuống cho cá. Bác bảo: "*Cá cũng như phụ nữ khó tính, khi cho ăn phải nhẹ nhàng, không được đổ nguyên cái xô thức ăn xuống, làm cá sợ, cá ăn không ngon miệng.*" Do đó đàn cá rất yêu kính bác. Sau này khi bác mất, người khác lãnh trách nhiệm cho cá ăn cũng chắt lưòi kêu chóc chóc chóc, nhưng đàn cá nhận ra không phải tiếng của bác, nên chúng buồn bã bỏ ăn, mấy ngày sau thì nổi lên vì chết đói, khiến cho hôm đó các đồng chí phục vụ tại nhà sàn được một bữa no nê.
  - Hồi còn làm chủ tịch nước, bác vẫn cải trang để đi thăm dân cho biết sự tình. Một hôm, bác vô chợ Đồng Xuân giả làm người đi chợ mua thịt heo. Thấy bà hàng thịt bán quá giá niêm yết, bác mới nhẹ nhàng hỏi sao bán mắc thế. Bà hàng thịt vì không biết là bác nên mới chửi thề, lấy giấy và hộp quẹt ra đốt phồng lông, vừa đốt vừa chửi: "*Mới mở hàng đã có cô hồn tới ám, muốn mua rẻ thì lên ti vi mà mua.*"

Con còn định kể thêm mấy chuyện nữa thì cô Hiệu Trưởng chạy ra bảo: "*Thôi được rồi. Em được hạng nhất rồi, em đừng kể nữa, cô hồi hộp lắm...*"

Hần xoa đầu khen con hần giỏi lắm. Nhưng vợ hần đang ngồi may gia công gần đó quát mắt lên:

- Con nó nói điều vậy mà anh khen. Khen thế là giết nó. Trẻ con như tờ giấy trắng mà anh lại đi khuyến khích trẻ thói điều ngoa. Làm thế **chúng sẽ quen dần đi với sự dối trá, lớn lên sao trở thành người lương thiện?**

Hần cãi:

- **Trong sách giáo khoa dạy cho con nít còn nhiều chuyện bịa trắng trợn hơn nữa, sao em không nói?** Ai đời trời lạnh lại đi hơ cục gạch cho nóng lên rồi ôm ngủ, nó phỏng cả buổi, cả dái ra ấy chứ. Rồi có thằng già tiến sĩ nào đó còn lên ti vi thuyết giảng là **bác hồ biết 29 thứ tiếng**. Chúng nó nói láo về bác như thế mà có đứa nào dám phản đối đâu. **Mấy thằng người lớn ngồi nghe cũng thế, biết là xạo, nhưng vẫn giả bộ chăm chú nghe, giả bộ vỗ tay, giả bộ tin là thật.** Hồi em xã hội như thế, đứa nào cũng gù, em bắt con em phải thẳng lưng, thành ra nó bị khuyết tật từ năm lớp 4 à?

Vợ hần đáp lại:

- Như em lúc đi dạy, **không chịu gù theo, cứ thẳng lưng, bị đuổi việc có sao đâu.** Em vẫn sống và bây giờ **vẫn hài lòng với sự "khuyết tật" của mình để được làm người tử tế.**

Biết là cãi không lại vợ, hần bỏ vào phòng. Năm một hồi hết tức, hần nhớ lại lời thằng con kể chuyện mà cười rình rích, nhất là đoạn bác chỉ cách cho cá ăn. **Làm sao mà bác biết trước được mấy chục năm sau sẽ có một con mụ chủ tịch quốc hội nóng nảy, khi cho đàn cá của bác ăn, đã quẳng nguyên cái xô thức ăn xuống nước, khiến cho ít nhất 2 con cá bị tử vong do chấn thương sợ hãi.** Không lẽ đây lại là một truyền thuyết về **tài tiên đoán của bác**, để có thể bổ sung thêm vào cuốn "*Vừa đi đường vừa kể chuyện*" do **thằng tác giả mất dạy nào đó đã cả gan bịa ra những chuyện không có**, rồi gán ghép cho bác hồ **hơi bi kính yêu** của chúng ta.

Loc Duong